

[Knud Jespersen.]

grundlag, som hr. Camre nu kører frem med, hviler fuldstændig på kapitalismens systematik og inden for dens grænser, når man siger, at før man piller ved afskrivningsreglerne — sådan blev der sagt — skal man sikre sig et alternativ. Ja men selv de mest overmodige siger, at lønmodtagerfonds og ØD kan først komme til at virke bare nogenlunde omkring år 2000; det vil sige, det skal tage 25½ år, inden vi kan tage fat i coasterederier, trusserederier og alt det andet. Det går jo ikke.

Hvis det er den ideologiske motivering for, at man i sin tid var med til at give den omkostningsdæmpende ydelse på 2 mia kr., så er der en række ting, jeg forstår meget bedre, også en række af de uklarheder, der optræder i det forslag, som man ikke selv kender fuldt ud, og som man er frimodig nok til at kalde økonomisk demokrati.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedsat dyrtidsregulering for offentlig ansatte og folkevalgte [af Holten m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. V. Fremsat 16/10 74).

Forslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg må sige, at jeg er noget forbavset over det forslag, som her er fremsat, og som jo foregriber de overenskomst- og aftaleforhandlinger, som skal føres ikke blot med

statens ansatte, men også med kommunernes personale.

Jeg er ikke mindst overrasket over, at forslagsstillerne har så lidt tillid tilovers for det kommunale selvstyre, at de finder det rigtigt at lade staten drage omsorg for, hvilken lønordning det kommunale personale skal have.

Må jeg sige, at forslagsstillerne kender vel i og for sig udmærket regeringens stilling til dyrtidsreguleringsordningen, ikke blot for de offentligt ansatte, men også for de privat ansatte. Den kom jo bl. a. til udtryk, da regeringen først på året fremsatte forslag om at erstatte 3 dyrtidsportioner med et kontant tilskud. Jeg tror, at alle i dag kan se, at en gennemførelse af et sådant forslag ville betyde en væsentlig dæmpning på omkostningsvirkningerne. Men på daværende tidspunkt var der jo ikke her i salen større tilslutning dertil, heller ikke fra fremskridtspartiets side.

Men tænkte man sig, at man fulgte forslagsstillerne, ville det jo i øvrigt medføre, at man allerede nu skulle indstille sig på i det offentlige at gennemføre dyrtidsportioner af en udformning og størrelse, som formentlig først ville blive fastlagt på et senere tidspunkt.

Jeg kan selvfølgelig ikke have nogen mening om, hvornår overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked finder deres afslutning. Men jeg vil gerne sige, at jeg tror ganske enkelt ikke, det kunne lade sig gøre at gennemføre et sådant forslag, medmindre man vælger at udskrive en blankoveksel, sådan at det offentlige skulle forpligte sig til at anvende en hvilken som helst form for dyrtidsregulering og portionsstørrelse, som man kan blive enige om på det private arbejdsmarked.

Jeg finder i og for sig ingen grund til at beskæftige mig med forslaget tekniske udformning, selv om det måske kunne være ganske interessant, men jeg kan nævne et ganske enkelt problem, nemlig det, der rejser sig ved fastsættelse af ørebeløb pr. effektiv arbejdstime. Ja, jeg ved ikke, hvad en effektiv arbejdstime er; der er mange forskellige former for arbejdstimer. Vi har inden for visse tjenester noget, der hedder at være til rådighed. Dette at være til rådighed betyder ikke, at man effektivt arbejder i al den tid, man er til rådighed. Skulle det ikke